

Maskvos ir visos Rusios Patriarcho

KIRILO

VELYKINIS LAIŠKAS

**vyskupams, kunigams, diakonams, vienuoliams
ir visiems ištikimiems Rusios Ortodoksų Bažnyčios vaikams**

**Mylimi Viešpatyje ekscelencijos vyskupai,
garbingieji kunigai ir diakonai, Dievą mylintys vienuoliai ir vienuolės,
brangūs broliai ir seserys!**

KRISTUS PRISIKĖLĖ !

Iš širdies, kupinos šviesaus džiaugsmo dėl Prisikėlusio iš Kapo Išganytojo, kreipiuosi į visus jus šiais gyvenimą teigiančiais žodžiais ir sveikinu su *švenčių švente* – Kristaus Velykomis!

Nūnai mes kviečiami į didžią tikėjimo puotą, didžią dvasios iškilnę. Viengimis Dievo Sūnus, atėjęs į pasaulį, iškentęs kančias ir mirtį ant kryžiaus, Dangiškojo Tėvo paliepimu pergalingai prisikėlė iš kapo! Jėzus prisikėlė – ir „*Pergalė prarijo mirtį*“ (1Kor 15, 54)! Jis prisikėlė ir džiaugiasi visa Visata! Viešpats panaikino pragarus ir sutriuškino velnio galią. Ir visa tai Žmogų mylintis Dievas padarė, nes *iš anksto paskyrė mus tapti Jam įsūniais per Jėzų Kristų, kuriame turime atpirkimą Jo Krauju ir nuodėmių atleidimą* (Ef 1, 4-5; 7).

Kristaus pergalė prieš mirtį – tai ne tik dvasinė, bet ir fizinė realybė. Viešpats Jėzus išties prisikėlė kūnu, kad visi žmonės būtų išgelbėti. Kai Jis prisikėlė, mirtis prarado savo negrįžtamą charakterį ir įtikėjusiems Kristų tapo gimimu amžinam gyvenimui, durimis, atveriančiomis kelią link dangaus, link Dievo Karalystės.

Neatsitiktinai tad ir kankiniai dėl Kristaus didvyriškai pasitikdavo bet kokius kentėjimus. Jei anksčiau net didieji teisuoliai liūdėjo dėl mirusiųjų, tarsi dėl žuvusiųjų, tai po Viešpaties Kristaus prisikėlimo mirtis jų daugiau nebaugino. Ir kaip nuostabiai rašo šventasis vyskupas Atanasas Didysis, nuo šiolei *visi tikintys į Kristų pamina jį kaip niekį, visiškai gerai žinodami, kad tuomet, kai jie numiršta, jie nežūva, bet gyvena ir tampa nedūlančiais per prisikėlimą* („Apie įsikūnijimą“). Ryškus pavyzdys mums ir naujieji XX a. Rusios Bažnyčios kankiniai, narsiai priėmę išpažinėjų vainikus tikėjimo persekiojimo metais.

Šiandien, kai pasaulis vis labiau panašėja į paiką turtuolį iš Evangelijos palyginimo (žr.: Lk 12, 16–21), kai komfortas, sėkmingumas ir ilgas gyvenimas skelbiami ko ne esminėmis žmogaus būties vertybėmis, mes, Išganytojo mokiniai ir sekėjai, iš paskos apaštalui Pauliui ryžtingai liudijame: *mums gyvenimas – tai Kristus* (Fil 1, 21), o mirtis – ne egzistencijos pabaiga. Taip sakome ir taip tikime, nes žinome: Dievas sukūrė žmogaus sielą amžinybei.

Kaip dažnai mums, panirusiems kasdienybės rūpesčiuose ir nerimuose, trūksta dvasinės įžvalgos, kad atpažintume Dievo buvimo mūsų gyvenime keičiančią jėgą! Tačiau Velykų periodas – visiškai ypatingas metas. Šiomis dienomis net pats oras tarsi prisodrintas su niekuo nesulyginamo Velykų džiaugsmo, o Dievo meilė ir gailestingumas apščiau sklaidžiami kiekvienam žmogui.

Žengdami į šios nuostabios ir džiaugsmu trykštančios šventės iškilnę, mes esam pašaukti ne tik žodžiais, bet ir darbais įtikinamai liudyti apie tą didžią dovaną, kurią žmonės gavo per Prisikėlusį Viešpatį Jėzų. Pasidalinkime tad ir su aplinkiniais džiaugsminga Evangelijos žinia, padovanokime artimiesiems savo meilę, rūpestį ir dėmesį, sukurkite gerį tiems, kas stokoja mūsų pagalbos ir nuraminimo. Tik taip, dėkingomis lūpomis ir dėkinga širdimi šlovindami prisikėlusį iš kapo Išganytoją, mes tampame įvykusio Velykų stebuklo paveldėtojais ir atvirai vadinamės Aukščiausiojo Dievo, parodžiusio visiems mums beribę meilę, sūnumis ir dukterimis.

Širdingai sveikindamas jus su šviesia Šventų Velykų švente, dar ir dar kartą kreipiuosi į jus džiaugsmingu sveikinimu:

KRISTUS PRISIKĖLĖ!

**KIRILAS
MASKVOS IR VISOS RUSIOS PATRIARCHAS**

*Maskva,
2018 metų Kristaus Velykos*